

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Ad quod religiosum propositum, ipsum amplectentes ducat, & quod istius propositi no[n] sit culpa, si in eo multi malæ vitæ videantur. Cap. XXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

ad sufferendum, quod ab alijs ipsis inferitur. Nam *charitas* (ait ipse) *patiens est*. Benefaciunt alijs, quia *benigna est* charitas. Benè quibuslibet fauent, quoniam *charitas non emulatur*. Nèmini iniuriam irrogant, quandoquidem *charitas non agit perperam*. Non se per superbiam efferunt, siquidem *charitas non inflatur*. Non factum, aut gloriàm quærunt, quia *charitas non est ambitiosa*. Nihil in se finaliter, sed se & omnia in Deum referunt, quia *charitas non querit quæ sua sunt*, id est, non finit hominem seipsum quærere. Non ad iracundiam prouocantur, quia *charitas non irritatur*. Non machinantur cuiquam mala, quia *charitas non cogitat malum*. Non sunt iniqui, quia *charitas non gaudet super iniquitate*, sicut peruerfi faciunt, qui *latantur quum malè fecerint, & exultant in rebus pessimis*. Congaudent proximis suis (intellige quòd benè illis in rebus salutiferis cedit, & quod in veritate ambulant.) Supportant inuicem proximorum suorum infirmitates, sicut etiam Apostolus alibi faciendum esse admonet, quia *charitas omnia suffert*. Omnia credunt (intellige) quæ ex Deo proueniunt autore. Omnia sperant, quæ à Deo promissa sunt, & quod sibi promissum sciunt, longanimitè expectant: quia *charitas credit, sustinet & præstolatur omnia*. Charitas etiam à peccatis cauet: quia *charitas nunquam excidit*.

Prover. 2.

3 Ioan. 1.
Galat. 6.
Rom. 15.

Ad quod religiosum propositum (in monasticis nempe ordinibus) ipsum amplectentes ducat, & quod istius propositi non sit culpa, si in eo multi male vita videantur.

Cap. XXIV.

Instituta
monastica
sui sectato-
res quo per-
ducant.Religiosum
quenam cõ-
stituant.Malorum
vitam non
debere præ-
iudicare bo-
nis mona-
chis.

EXecutis iam, quæ in singulis ordinibus sunt, rebus omnibus, sciendum ad extremum est, ipsos monasticos ordines, ipsos suscipientes eo directionem, si modo directionem eiusmodi insequi, & tali norma uti velint, siquidem qui eam amplecti nolunt, & bonis occasionibus abutuntur, illis hoc propositum, ut res aliz bonæ & sacrae, maior est detrimento. Qui verò ea utuntur, ad huiusmodi modo dictam charitatem consummatam veniunt. Ad quam cum nocte dieq; eluctantur & aspirant, & quodcunque faciunt eo dirigunt, præter ceteros mortales religiosi vocantur. Non quod extra hoc propositum non liceat esse religiosi, vel quod omnes, qui huius sunt propositi, religiosi existant: sed quod hoc institutum vitæ, omnibus, quæ in ipso aguntur, in illum finem tendat, & ad hoc destinatum sit, ut ipsum amplexans, verè perfectus Christianus fiat, & à carne in spiritum transeat, & seipsum vrgeat impelliq; velit per sui ipsius abrenunciationem abnegationemq; & per obedientiam, ad exercitia diuina, in quibus sese assidua in semetipsum descensione, siue introuersione ad Deum exerceat. Quod multò facilius in tali aliqua religiosa, siue monastica vita fit: vbi magna ex parte peccatorum occasiones tolluntur, per, & mundo & mala conuersatione dissolutionem, & per honestas, quæ ibi reperiuntur, virtutum occasiones, scilicet, per instructionem & extimulationem conuersationemq; bonorum. Quod etiam si in quibusdam monasticis hominibus aliter conspiciatur, non propositi ipsius, quod alioqui bonum salutiferumq; est, culpa accidit, sed ho-
minum.

minum isto proposito bono abutentium. Quandoquidem in omnibus vitæ generibus sui quæquæ voluntas mala vitij est causa. Alioquin enim in fidem doctrinamq; Christianam transferenda culpa esset, quod multi Christiani nonnullis peiores paganis inveniuntur. Sed propterea nihilo minus fides Christiana Euangeliumq; suscipienda sunt, quæ non docent, sed vetant huiusmodi, quæ mali Christiani faciunt opera. Religiosi igitur proposito regulæq; culpa non est, quod multi, qui religiosi appellantur, irreligiose viuunt: quoniam talem vitam prauam, non ex suo instituto (quod ipsam prohibet) verum ex sua ipsorum mala voluntate hauriunt. Quapropter huiusmodi vitæ institutum, quod salutare est & malitiã vetat & punit, protegi merito deberet. Verùm illi, qui in tali statu infelicitate maleq; viuunt, aut ex ipso (in quo semel Deo sese obstrinxerunt) denuo excurrunt, cogi compelliq; debent, vt hoc, quod suapte sponte Deo receperunt, Deo etiam præsent, & ita mutuo alter alterum iuuare trahereq; debemus, si ad æternam velimus peruenire beatitudinem, ad quam nos ducat omnes Deus in secula benedictus, Amen.

Apostate
monachi ad
recipiendũ
habitum
compelliẽt.

De vera Religione & Cœnobijs,

F I N I S.

LECTORI PIO SALVTEM.

Hæc hic Christiane Lector Dialogum Militis & Monachi, à nostro quidem Domino Ioanne Iusto Lanspergio Germanicè conscriptum, at studio nostro Latinitate donatum, vt possit eius vsus etiam ad exterarum nationes propagari. Quem nimirum simul atque à capite ad calcem vsque perlegeris, poteris quæ ad monasticam pertinent veritatem & vitam dilucidius habere perspecta. Videbis hic militem factiõnis Lutheranae dum suum vult tueri Euangelium (penè aliud dixissem) & monasticam vitam quasi à Christi doctrina abhorrentem explodere ac refutare, re ipsa, id est, moribus & dictis suis superq; testatum omnibus reddere, quam pulchrè consentiat apteq; quadret vita Lutheranorum ad Euangelij pietatem. Confitentur illi

D 3

quidem